

Zonder te antwoorden strekte zij zich weer uit en hernam haar boek.

„Lees je 'm niet eens? . . . Kijk je zelfs niet van wien hij komt?”

„Eerst wil ik mijn hoofdstuk uitlezen. Die brief loopt niet weg.”

Het was Blank, of al zijn vermoedens, boosheden, angsten, jaloezieën, al de ellendige gewaarwordingen van dien naren avond met vernieuwde heftigheid opborrelden, gelijk de gassen van een stilstaand water, nadat er met een stok in geroerd is. Zij gistten weer door zijn bloed, trilden weer door zijn zenuwen. Zij zetten zijn hart weer aan, totdat de slagen dreunden tegen zijn borstkas; zij zweepten zijn gedachten weer op, totdat zij rond gierden door zijn brein. De heerlijk vredige winter verdween gelijk een droomgezicht uit zijn verleden. Siria stond voor hem, zoo scherp omlijnd, als had hij dien man gisteren voor 't laatst aanschouwd en hij vroeg zich weer af: wat nu; wat is er te doen; wat zal mij overkomen? — Ontelbare mogelijkheden en brokstukken van halfvergeten verhalen joegen aan zijn geestesblik voorbij en een poos staarde hij wezenloos voor zich uit, worstelend met die folterende beelden. Ware Emma niet zelve te zeer van streek geweest om hem dadelijk toe te spreken, dan zou hij onmachtig zijn gebleken één verstaanbaren zin te antwoorden. Nu zwegen zij beide stil en merkten 't van elkander niet, wat er in hunne zielen omging. —

Eindelijk gevoelde Blank, dat zijn lippen niet meer zouden beven, indien hij 't waagde een phrase voor den dag te brengen; maar toen hadden zijn instinctieve vrees om aan zijn affectie te tornen, ze misschien tot een zelfbedrog te zien verbleeken en zijn instinctieve begeerte om te volharden bij hetgeen hem rust gaf, al ware dit een leugen, de verlamme gedachten weer in zijn geest doen opdoemen, die hem ook van avond zouden dwingen noch Siria, noch zijn brief meer aan te roeren.

Het bleef immers nog altijd mogelijk, dat Siria Emma slechts tot zijn vertrouweling had gemaakt. Een liefde op papier was bovendien niet gevaarlijk. Met zijn jaloerschheid kon hij wel eens een allergekst figuur maken. Als Emma geen romans had gelezen, zou hij nooit op het denkbeeld zijn gekomen, dat hij er zelf in een betrokken kon wezen. Wie weet, of alles niet veel eenvoudiger in elkaar zat, dan hij dacht. In elk geval bewees één brief niemandal en zou hij dus verstandig doen eerst eens te zien, of er meer volgden.

Een geregelde correspondentie; ja, dat ware iets anders!

Dit laatste denkbeeld was de stroohalm, waaraan hij zich vastklampte, om — althans voorloopig — alles nog door de vingers te kunnen zien. Hij besloot een afwachtende houding aan te nemen en toen de groote pendule-wijzer het oogenblik aanwees, dat hij voor het naar-bed-gaan had bestemd, doorstraalde hem nog eenmaal een heerlijk gevoel van tevredenheid over zijn tijdig zelfbedwang. Met de ontspanning van een schouwburg-bezoeker, na afloop van een aangrijpend drama, stond hij geeuwend op en rekte zich uit.

„Wat is die avond weer omgevlogen!”

„Is 't al tijd?”

„Ja, kind, 't is tijd.”